

Dones als altars

Artícle de la Míriam Díez a "El Nacional.cat" sobre gent que deixa petjada. Gent que et pot canviar la vida. Persones que interpel·len.

05/05/2019

El 23 de juliol de 1918, la filòsofa Edith Stein (1891-1942) escriu: “No soc una santa i tinc les meves hores baixes com qualsevol altre. A més, crec que no és indispensable per un sant renunciar a tots els desigs i esperances ni a totes les alegries del món: tot al contrari: som al món per

viure”. Així ho deia una dona, atea, de família jueva, filòsofa, que es va convertir al cristianisme, es va fer religiosa carmelita i finalment va morir a Auschwitz el 9 d’agost de 1942. Francesc Torralba cita a Edith Stein i la relaciona amb la catalana Rosa Deulofeu (1959-2004), que va ser delegada de Joventut de la Diòcesi de Barcelona i que ara està en procés de beatificació. Totes dues són dones que han passat pel dolor i per l’entrega. Dones resilients, fortes, que han deixat deixebles. I creien en la gent jove i en la seva formació integral, i per tant, també espiritual.

Els sants (i les santes) sempre m’han encuriolit, però entenc que hi hagi gent que els miri i pensi que són uns insensats, uns beneits. Són persones de carn i ossos que apareixen amb cares beatífiques a quadres i a estàtues, que segons les llegendes han estat martiritzats, que han patit fins a l’extrem, o que han fet

meravelles, i miracles... gent que no són d'eixe món, directament. N'he conegut, saludat i escoltat algun. Sants tipus Joan Pau II, o santes que encara no ho són, com la Rosa Deulofeu. I sants que mai no seran als altars però que són sants, per bons, per modèlics, per heroics. Va haver-hi un temps, precisament durant la fase de Joan Pau II, en què l'Església catòlica semblava una fàbrica de sants. Sortien sants de tot arreu, es feien canonitzacions en massa, la plaça de Sant Pere del Vaticà s'omplia de pelegrins per les beatificacions i canonitzacions molt sovint. Va arribar el papa Benet XVI i les va reduir i també recol·locar: ja no es feien grans concentracions a Roma, sinó a les esglésies locals. Menys, i sense tanta sumptuositat romana. Ara estem en un entremig. Segueixen havent-hi cada any més sants al santoral, però els models que es proposen són més plurals.

El papa Francesc parla dels sants com dels “amics de Déu”.

Aquests dies l'Opus Dei està molt content perquè aviat el santoral afegirà una santa, laica, perquè a l'Opus no hi ha religioses ni monges. És la Guadalupe Ortiz de Landázuri, la primera laica de l'Opus Dei que puja als altars. Va ser l'única noia de la classe al col·legi de Tetuán, i una de les cinc dones que el 1933 es va matricular a Químiques a la Universitat Central de Madrid. Va doctorar-se i va ser professora. La biògrafa Cristina Abad destaca la intel·ligència, l'alegria i la generositat de Guadalupe Ortiz. Està ple de gent així, no cal que siguin sants. El que l'Església fa amb els sants és proposar camins o maneres de fer que puguin interpel·lar o il·luminar. Sants, santets i beats omplen el calendari, però també la vida de gent que busca referents. Tenim una greu crisi de referents, gent en qui

emmirallar-nos, persones a qui seguir. Els *influencers* tenen milers de seguidors perquè proposen algun tipus de vida que a les persones els motiva o interessa. Gent que deixa petjada. Gent que et pot canviar la vida. Persones que interpel·len. Sense referents ni brúixola es va a la deriva. O a l'abisme.

Míriam Díez

Publicat a: *El Nacional.cat*

Míriam Díez

El Nacional.cat

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/dones-als-
altars/](https://opusdei.org/ca-ad/article/dones-als-altars/) (12/03/2026)